

Continuem amb unes albaades més bé laudatòries, i altres al·lusives a l'estat anímic dels cantadors, com el cansament i la beguda.

Bona nit ens done Déu,
ací vinc en la guitarra;
a cartar-li quatre cobles
a la filla de la casa.

*Per a cantar les albaades,
com nosaltres no n'hi han;
per cartar-les ben cantades
en mig d'un carrer tan gran.*

*Per la vila vaig i vinc,
fent músiques a les xiques;
i un guitarronet que tinc
només vol a les boniques.*

*Jo no cante perquè sé,
que cante per divertir-me;
que es tape les orelles
el qui no vullga sentir-me.*

*Demane v'la guitarra,
i les cordes aiguardent;
i el tocador que la toque
no en vol més, que està calent.*

*Hasta el alba cantaria,
però em tindrè que gitar;
perquè demà de matí
tinc que anar a formigar.*

Formigar.- Fer feixos de llenya i brossa cobrint-los de terra, als quals es pegue foc i es deixen cremar sense flama per escampar després la terra i cendres com a femada.

La "despedida", senyores
que jo me'n vaig a dormir;
puix un ull ja em se tanca
i l'altre no el puc obrir.

Per a finir, els oferim una sèrie típica d'albaades, que anomenem "asoma't a la finestra", en que l'amor del cantador, és o no correspost per la xica objecte de la cançó.

*Asoma't a la finestra,
cara de setrill de pobre;
que encara que tu no vullgues
ton pare ha de ser el meu sogre.*

*Asoma't a la finestra,
cara de bollo en sardines;
que encara que tu no vullgues
no em faltaran fadrines.*

*Asoma't a la finestra,
i tira'ns un rollet;
tu que estàs ben calenteta
i nosatros gelats de fred.*

*Asoma't a la finestra,
i tira'm eixe clavell;
que pa més avant et guarde
tres roses en un pomell.*

*Asoma't a la finestra,
cara de cresol sense oli;
que el dia menos pensat
et s'emportarà el dimoni.*

*Asoma't a la finestra,
cara de raïm pansit;
que et vulle cantar una cobla
que dure tota la nit.*

*La "despedida" te doy,
puix la prima s'ha trencat;
bona nit tinguen, senyores
que jo me'n vaig a dormir.*

Totes aquestes albaades es cantaven de diversa manera, segons pobles, i per tant els seus versos tenien diferent estructura. Posem a continuació dues maneres diferents de cantar-les quant a l'estructuració dels versos i les tornades que seguien.

Exemple de Cabanes, La Salzedella i les Coves:

*a) En açó de l'església,
b) jo he cantat moltes albaades;
c) i en el Buen-Suceso
d) la patrona de Cabanes.*

la forma de cantar-la era a, b, a, b,

c, d, c i d, a saber:

*a) En açó de l'església,
b) jo he cantat moltes albaades;
a) En açó de l'església,
b) jo he cantat moltes albaades;
c) i en Buen-Suceso
d) la patrona de Cabanes,
c) i en Buen-Suceso
d) la patrona de Cabanes.*

hi havia possibilitat de fer la tornada els acompanyants amb els dos versos finals c, d, c i d.

Exemple de Vilafranca:

*a) Asoma't a la finestra,
b) cara de setrill de pobre;
c) encara que tu no vullgues
d) ton pare ha de ser el meu sogre.*

el cantador-solista cantava la cobla tal qual, a, b, c i d i els acompanyants feien la tornada i cantaven tan sols c i d, a saber: solista...

*a) Asoma't a la finestra,
b) cara de setrill de pobre;
c) encara que tu no vullgues
d) ton pare ha de ser el meu sogre.
tornada acompanyants...
c) encara que tu no vullgues
d) ton pare ha de ser el meu sogre.*

I finalment afegir que per acabar el cant, podia o no acompanyar-se de la cobla de "despedida", seguint la mateixa estructuració.

Com a nota curiosa faig notar que a La Serra d'Engalzeran, seguien el mateix costumari, d'ordre i jerarquia, però com és un poble petit començaven oficialment en casa de l'alcalde, seguien per la casa del costat i així per tot el poble, i acabaven la cantada en l'altra casa del costat de la casa de l'alcalde.